

Arrest

nr. 213 770 van 11 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 15 november 2015, verklaarde er zich op 3 december 2015 een eerste maal vluchteling.

1.2. Bij 's Raads arrest nr. 180 577 van 11 januari 2017 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 2 februari 2017 verklaarde verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

1.4. Op 23 maart 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

1.5. Op 13 april 2017 verklaarde verzoeker zich een derde maal vluchteling.

1.6. Op 24 augustus 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

1.7. Op 25 september 2017 verklaarde verzoeker zich, na een kort verblijf in Frankrijk, een vierde maal vluchteling.

1.8. Op 8 december 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

1.9. Op 4 januari 2018 verklaarde verzoeker zich een vijfde maal vluchteling.

1.10. Op 13 februari 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

1.11. Op 21 februari 2018 verklaart verzoeker zich een zesde maal vluchteling.

1.12. Op 31 juli 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 2 augustus 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische afkomst Pashtoun te zijn. U bent afkomstig uit het tweede district (nahe 2) in de stad Jalalabad, in de provincie Nangarhar maar uw familie is oorspronkelijk van Laghman.

Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u het volgende: U bent afgestudeerd van de middelbare school in 2013. Vervolgens heeft u zichzelf voorbereid op het ingangsexamen. Uw woning in Jalalabad was gelokaliseerd in de buurt van het hoofdkwartier van het National Directorate of Security (NDS) in Jalalabad. Op een dag vond uw vader een brief. Het was in het jaar 1393 (westerse kalender: 2014-2015). In deze brief werd gevraagd door de taliban om hen te helpen. De volgende dag kwamen twee leden van de taliban langs. Ze vertelden dat ze plannen hadden om de NDS aan te vallen en dat uw familie hen een plaats moest geven om te verblijven. Uw vader heeft dit geweigerd. Uw vader is dit gaan aangeven aan de NDS. Drie weken later werd het hoofdkwartier van de NDS aangevallen. Ongeveer 4.5 maand na deze aanval raakte uw vader vermist. Hij werkte als taxichauffeur tussen Kabul en Jalalabad en hij kwam niet meer naar huis. Uw familie heeft het bericht verspreid in de moskeeën dat hij vermist is en heeft ook een bericht in de krant geplaatst. Twee of drie weken nadat uw vader vermist werd kreeg u opnieuw een brief van de taliban. Hierin stond dat uw familie geweigerd heeft om hulp te bieden aan de taliban en dat daarom uw vader ontvoerd en onthoofd werd. U heeft dit bij de overheid gemeld maar zij konden niets doen. Ongeveer vijf maanden later werd uw broer, A.B., ook aangevallen en beschoten in zijn winkel. Hij overleed in het ziekenhuis. Het was in het jaar 1394 (westerse kalender: 2015-2016). Vier of vijf dagen na de aanval op uw broer heeft u Afghanistan verlaten, 6,5 maand voor uw aankomst in België. U reisde via Iran en Turkije en u kwam in België aan op 15 november 2015. U diende op 3 december 2015 een eerste asielaanvraag in België in. Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara, uw diploma middelbaar onderwijs, een eerste dreigbrief van de taliban, een tweede dreigbrief van de taliban, de krant met het opsporingsbericht voor uw vader, het overlijdenscertificaat van uw broer en een document van het Afghaans Ministerie van Volksgezondheid inzake zijn dood.

Op 29 augustus 2016 nam het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) uw beslissing waarin stond dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat uw verklaringen over de problemen die u zou hebben gehad als ongeloofwaardig werden bestempeld.

Daarnaast werd geoordeeld dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) heeft op 11 januari 2017 een arrest gevelde in uw dossier waarin ze de beslissing van het CGVS bevestigt.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 2 februari 2017 een tweede asielaanvraag in. In het kader van deze asielaanvraag verwees u opnieuw naar de problemen die u tijdens uw vorige asielaanvraag uiteengezet had. U stelde daarbij dat, wanneer de taliban een probleem hebben met iemand, ze die persoon zullen vinden en doden. U verklaarde tevens dat uw familie na uw vertrek uit Afghanistan problemen kreeg in Jalalabad en dat ze intussen verhuisd zijn naar Laghman. Ter staving van deze asielaanvraag legde u een brief van uw moeder aan de autoriteiten van de stad Jalalabad, een DHL enveloppe en een USB-stick met video's en foto's van incidenten in Kabul en Jalalabad voor. Het CGVS nam met betrekking tot deze tweede asielaanvraag op 23 maart 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de RvV.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 13 april 2017 een derde asielaanvraag in. Deze asielaanvraag steunde op dezelfde asielmotieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen reeds uiteen had gezet. U voegde hieraan toe dat u uw familie op de datum van uw derde asielaanvraag één à anderhalve maand niet meer kon bereiken. Daarnaast verklaarde u dat het incorrect is dat u in Nahe 2 geboren bent. U bent namelijk geboren in het dorp Gomain, bij Laghman. U legde ter staving van uw derde asielaanvraag geen nieuwe documenten neer. Het CGVS nam met betrekking tot uw derde asielaanvraag op 24 augustus 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de RvV.

Na de negatieve beslissing in uw derde asielaanvraag zou u naar Frankrijk gereisd hebben, waar u één dag verbleef en asiel wou aanvragen. U zei er aan de politie dat u reeds in België asiel had aangevraagd, waarna de politie u zei dat u terug naar België moest gaan, wat u dan ook deed. Op 25 september 2017 diende u in België een vierde asielaanvraag in. U steunde op dezelfde asielmotieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen reeds uiteen had gezet. U verklaarde dat Jalalabad niet veilig is omdat uw vader en broer er verdwenen, dat uw vrouw en kinderen bang zijn en dat ze daardoor gevlucht zijn naar Laghman. U verklaarde tevens dat u niet naar andere Europese landen kan gaan omdat u steeds naar België zal teruggestuurd worden. U legde ter staving van uw vierde asielaanvraag een document neer van de inlichtingendiensten van de provincie Nangarhar die uw problemen bevestigen. Op 8 december 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 4 januari 2018 een vijfde asielaanvraag in. U verklaarde dat uw problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn. Verder verklaart u dat u niet in Jalalabad of Kabul zou kunnen gaan wonen omdat het er te gevaarlijk is. U legde ter ondersteuning van uw asielaanvraag een rapport van de NGO 'Vluchtelingenwerk Vlaanderen' neer. Op 13 februari 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België verlaten te hebben deed u op 21 februari 2018 een zesde verzoek om internationale bescherming. U verklaarde dat u nu de waarheid wou vertellen. U zei dat u gestudeerd had, dat u van rijke afkomst bent en dat u gezocht wordt door de taliban omdat drie talibs gearresteerd waren in uw apotheek in Laghman. Op 8 juni 2018 verklaarde het CGVS uw volgend verzoek ontvankelijk.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw zesde verzoek om internationale bescherming verklaarde u het volgende:

Uw verklaringen bij uw vorige verzoeken met betrekking tot de vraag van de taliban om hen te ondersteunen en de daaruit volgende problemen waren niet de waarheid. Uw vader en uw broer zijn beiden nog in leven. Toen u pas aankwam in België werd u geadviseerd niet te vertellen dat u opgeleid was en een goede financiële achtergrond had. U was bang om teruggestuurd te worden, daarom vertelde u de waarheid niet.

U woonde in Jalalabad. Uw vader is professor in de geneeskunde aan de universiteit van Nangarhar en heeft ook een privé-kliniek. Toen u naar de middelbare school ging, ging u geregeld naar zijn kliniek, waar u wat kennis opdeed over farmacie. In 2013 studeerde u af van de middelbare school. U volgde dan een opleiding Engels en u studeerde Bachelor in Business Administration aan het Rokhan Institute of Higher Education in Jalalabad. Omdat uw vader jullie dorpelingen in Laghman wou helpen, opende hij een apotheek in Mehtarlam, de provinciehoofdstad van Laghman, die door u werd uitgebaat. Vanaf 2013 ging u elke dag 's morgens naar deze apotheek, waar u tot in de namiddag werkte, vervolgens ging u terug naar Jalalabad, waar u van 16:00 uur tot 19:30 uur les volgde aan de universiteit.

Op 12 juni 2015 rond 11 uur 's morgens kwamen drie personen in uw apotheek. Een van hen was gewond, ze vroegen pijnstillers voor hem.

Een of twee minuten nadat ze uw apotheek waren binnengekomen kwam de politie hen arresteren. De volgende dag, op 13 juni 2015, kwam een onbekende man u in de apotheek zeggen dat de mensen die gearresteerd waren talibs waren en dat u door de taliban beschuldigd werd van hun arrestatie. U was bang, sloot meteen de apotheek en ging naar het huis van uw maternale oom en grootvader in Deh Muslim, op enkele minuten wandelen van de apotheek. Terwijl u zich in die woning verborg, kwamen de taliban er op de deur kloppen, maar niemand deed de deur open. De taliban vroegen ook aan dorpelingen naar u. Via uw grootvader kwam u te weten dat uw apotheek afgebrand was. Diezelfde avond ging u terug naar huis in Jalalabad. Omdat iedereen in het dorp in Laghman u en uw familie kende en wist waar u woonde, voelde u zich zelfs in Jalalabad niet veilig. U besloot het land te verlaten. Uw vader regelde uw vertrek. Op 14 juni 2015 reisde u naar Kabul en vervolgens naar Nimruz. Uw reis duurde twee tot drie maanden. U kwam aan in België in november 2015 en deed een eerste verzoek om internationale bescherming op 3 december 2015. Na uw vertrek uit Afghanistan werd er in het dorp in Laghman en dichtbij de kliniek van uw vader in Jalalabad rondgevraagd naar u.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden omwille van uw probleem met de taliban. Daarnaast verklaart u dat in Afghanistan niet de kans zal hebben om een normaal leven te hebben zoals in België. In België kan u zelf kiezen wat u doet, maar in Afghanistan komen mensen tussen in het privé-leven. U bent van mening dat mannen en vrouwen zelf moeten kunnen studeren en werken zonder tussenkomst en u denkt dat de Afghaanse maatschappij u niet zal aanvaarden met deze mentaliteit. U verklaart dat u veel geleerd hebt van de maatschappij in België na een verblijf van drie jaar hier en dat het heel moeilijk zal zijn om u opnieuw aan te passen in Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u kopieën van de volgende documenten neer: uw rijbewijs, de taskara (Afghaans identiteitsdocument) van uw vader, een verkoopovereenkomst van een stuk grond, een afdruk van een internetpagina over Nangarhar University, een visitekaartje van uw vader, een aanbevelingsbrief van uw vader, foto's van boeken geschreven door uw vader, het diploma van uw vader, een vergunning voor een privé-kliniek van uw vader, uw diploma secundair onderwijs, uw puntenlijst van de middelbare school, uw taskara, uw diploma van een opleiding Engels en uw puntenlijst van de universiteit.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bij uw vijf eerdere verzoeken om internationale bescherming steeds hetzelfde relaas en profiel voorhiel en dat u pas nu, bij uw zesde verzoek om internationale bescherming, toegaf dat uw eerdere verklaringen gelogen waren, wat uw algehele geloofwaardigheid reeds bij voorbaat ernstig aantast. Dat u bij aankomst in België geadviseerd werd niet de waarheid te vertellen over het feit dat u opgeleid en van rijke afkomst bent omdat u geweigerd en teruggestuurd zou worden vergoelikt uw gedrag niet (CGVS, p. 3). U, als hoopopgeleide persoon, zou net in staat moeten geweest zijn dergelijke adviezen naast u neer te leggen. Als u daadwerkelijk gezocht wordt door de taliban omwille van een incident in uw apotheek, zoals u nu verklaart, was er geen enkele reden om een ander asielrelaas te verzinnen, ongeacht uw profiel en socio-economische achtergrond. Dat u bij vijf opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming hardnekkig volhardde in dit verzonden asielrelaas en profiel tast uw geloofwaardigheid enkel verder aan. Het feit dat u bang was om teruggestuurd te worden vergoelikt dergelijk gedrag niet (CGVS, p. 3). In tegendeel zelfs, door herhaaldelijk te liegen over uw beweerde problemen kreeg u steeds opnieuw negatieve beslissingen en liep u net meer risico om teruggestuurd te worden. Als u daadwerkelijk reële problemen met de taliban had, dan kan verwacht worden dat u veel vroeger tot inkeer kwam en hierover de waarheid zou vertellen, en niet pas na een negatieve beslissing in uw vijfde verzoek om internationale bescherming.

Met betrekking tot het vermeende incident in uw apotheek dient opgemerkt te worden dat u nauwelijks iets weet over de betrokken personen. Zo weet u niet wie de drie mannen waren die naar uw apotheek kwamen, u hebt geen informatie gevraagd aan de politie toen ze hen kwamen arresteren in uw apotheek, u weet niet hoe of waar de ene man gewond geraakte, en ook later kwam u niets meer te weten over deze drie personen (CGVS, p. 9).

Vooraf het feit dat u later niets meer te weten kwam over hen is opmerkelijk. U ontvluchtte immers uw land omwille van dit incident, en tot op heden zou men in het dorp in Laghman rondvragen naar u (CGVS, p. 8). Dat u tot op heden, drie jaar na de vermeende gebeurtenis, en dit terwijl u in contact bent met uw familie, niets meer te weten kwam tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Ook over de personen die u kwamen zoeken in de woning van uw oom en in het dorp weet u niets behalve dat ze taliban waren (CGVS, p. 10). Dat u geen andere contacten had met hen verklaart niet waarom u niets meer weet over hen (CGVS, p. 10). U had immers op andere manieren, bijvoorbeeld via uw familie of dorpelingen, te weten kunnen komen wie ze waren. U verklaart echter dat uw familie hen niet kende en over de dorpelingen gaf u enkel de uiterst stereotiepe verklaring dat er mensen waren die overdag gewone burgers zijn en 's nachts taliban (CGVS, p. 10).

Met betrekking tot de brand dient opgemerkt te worden dat u herhaaldelijk gevraagd werd te beschrijven hoe u te weten kwam dat uw apotheek afgebrand was, maar dat uw beschrijvingen weinig doorleefd en summier waren (CGVS, p. 10). U verklaarde dat uw grootvader u vertelde dat uw winkel afgebrand was, maar toen u gevraagd werd wat hij u nog allemaal verteld heeft daarover, zei u slechts: "hij zei: je winkel is volledig afgebrand" (CGVS, p. 10). Dat u zo weinig kan vertellen over het moment waarop u ten volle beseft moet hebben dat u in gevaar was doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Met betrekking tot uw vertrek uit Afghanistan dient opgemerkt te worden dat u verklaarde op 14 juni 2015 vertrokken te zijn uit Jalalabad, twee dagen na het incident in uw apotheek op 12 juli 2015 (CGVS, p. 3, 11). Uw reis van Afghanistan naar België duurde twee tot drie maanden, zo zei u (CGVS, p. 14). U kwam echter pas in november 2015 aan in België, dus u kan onmogelijk in juli vertrokken zijn als u twee tot drie maanden onderweg was (CGVS, p. 14). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

U legde voorts geen enkel document neer met betrekking tot de door u beweerde problemen en hebt zelfs geen documenten die het bestaan van uw apotheek in Laghman bevestigen. U verklaarde dat de documenten van de apotheek verloren gingen in de brand en dat uw vader geen kopieën van deze documenten had (CGVS, p. 5). Het CGVS acht het echter weinig aannemelijk dat u, die de apotheek uitbaatte, of uw vader, die de eigenaar was van de apotheek, geen enkel document of een kopie ervan had liggen op een andere plaats dan de apotheek, zoals thuis of in de kliniek van uw vader. Gevraagd of uw familie geprobeerd heeft om duplicaten van de documenten te verkrijgen van het Departement van Gezondheid of andere overheidsdiensten, antwoordde u dat u dit nooit besproken heeft met hen, dat het heel moeilijk is en de procedure zeer lang (CGVS, p. 5). Het CGVS stelt zich daarbij de vraag hoe u weet dat het een heel moeilijke en lange procedure is als u niet eens de moeite deed om aan uw familie te vragen dergelijke stappen te ondernemen. De brand zelf kon u evenmin staven. Nochtans verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zou proberen via de politie of brandweer een bewijs ervan te bemachtigen (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 15). Dat de procedure lang is en je mensen moet omkopen of lang moet wachten om iets te verkrijgen vergoelijkt het ontbreken van deze documenten niet (CGVS, p. 7). U deed uw zesde verzoek om internationale bescherming reeds op 21 februari 2018 en u had uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 9 juli 2018, wat u ruimschoots de tijd gaf om de nodige documenten te verzamelen. U sprak erover met uw vader, maar u hebt echter geen idee of uw vader een verzoekschrift deed aan de gouverneur om dergelijke bewijzen te bekomen (CGVS, p. 7). Tenslotte merkt het CGVS op dat u geen foto's van uw afgebrande apotheek hebt en dat u zelfs niet aan uw familie gevraagd hebt of ze foto's of andere bewijzen van de brand hebben (CGVS, p. 11). Dat uw ouders en broer niet zo vaak naar Laghman gingen verklaart dit niet afdoende. Eén bezoek volstaat immers om foto's te nemen, bovendien woonden uw oom en grootvader op drie minuten wandelen van uw apotheek (CGVS, p. 9) en hadden zij dus makkelijk dergelijke foto's kunnen nemen. Het CGVS merkt op dat u zich wel degelijk bewust bent van het belang van documenten, zo verklaarde u dat u een kopie van een verkoopovereenkomst neerlegt om te bewijzen waar u woont, om de waarheid te bewijzen en omdat u bang bent dat het CGVS u niet zou geloven (CGVS, p. 7). Dat u wel de moeite deed om kopieën van documenten betreffende uw studies, woonplaats, het werk en de opleiding van uw vader neer te leggen, maar nauwelijks blij geeft van inspanning om documenten met betrekking tot uw beweerde problemen en het bestaan van uw apotheek neer te leggen doet dan ook ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen met de taliban.

Met betrekking tot uw vrees niet aanvaard te worden door de maatschappij omwille van uw veranderde mentaliteit en niet de kans te hebben om in Afghanistan een normaal leven te leiden zoals in België (CGVS, p. 12-13) dient vooreerst opgemerkt te worden dat u deze vrees bij geen van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming heeft geuit, noch bij uw onderhoud bij de DVZ in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming. Gevraagd waarom u dit niet vertelde bij de DVZ, zei u dat het door tijdstekort te was (CGVS, p. 15, 16).

Deze verklaring kan echter niet aanvaard worden. U zei immers dat u alle vragen bij de DVZ beantwoordde (CGVS, p. 16), en uit de "Verklaring volgend verzoek" blijkt dat u expliciet de vraag werd gesteld of u nog elementen wenste aan te brengen met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming, waarop u ontkennend antwoordde (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 19). Bovendien verklaarde u bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en dat u er kort alle nieuwe elementen had vermeld (CGVS, p. 2). Er dient opgemerkt dat de op u rustende medewerkingsplicht vereist dat u alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. U dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat u naliet deze vrees te vermelden bij de DVZ en zelfs bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS doet twijfels rijzen aangaande de ernst van de door u beweerde vrees.

Voorts toonde u op geen enkele manier in concreto aan dat uw verblijf in Europa sinds november 2015 van u een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. U was ongeveer twintig jaar oud toen u Afghanistan verliet, u woonde nagenoeg uw hele leven in Afghanistan, verblijft sedert enkele jaren in Europa en toonde niet aan dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst niet zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende gewoonten, normen en levenswijze, laat staan dat u aantoonde dat of onder welke omstandigheden u ingevolge hiervan zou worden geconfronteerd met vervolging of ernstige schade. U gaf slechts bijzonder vage verklaringen, zoals dat men hier alles kan doen wat men wil en dat in Afghanistan mensen tussenkomen in het persoonlijke leven (CGVS, p. 12). Gevraagd wie er dan tussenkwam in uw persoonlijke leven in Afghanistan, zei u vaagweg "iedereen" (CGVS, p. 12). Hoewel u aanvankelijk aanhaalde dat u zelf geen levenspartner kan kiezen, verklaarde u later dat u denkt dat het geen probleem zal zijn als u aan uw familie vertelt dat u zelf een partner wilt kiezen en dat ze begrip zullen hebben hiervoor (CGVS, p. 12, 14). Dat u van mening bent dat vrouwen en mannen moeten kunnen studeren zonder tussenkomst (CGVS, p. 12) kan bezwaarlijk als bewijs van uw veranderde mentaliteit gelden. U behoorde immers reeds voor uw vertrek duidelijk tot een hoogopgeleide en eerder liberale familie, zo studeerde u zelf aan de universiteit en doen zowel uw zus als uw broer hogere studies, u gaf ook aan dat uw familie graag heeft dat uw zus studeert en een vrij leven heeft (CGVS, p. 7, 13). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u of uw familie ooit problemen gehad hebben omwille van deze denkwijze. U hebt immers geen problemen gehad in Afghanistan naast het vermeende probleem in de apotheek en uw familie heeft geen problemen gehad, zo zei u (CGVS, p. 8). Gevraagd wat u doet denken dat de maatschappij u als doelwit zou hebben in geval van terugkeer naar Afghanistan, bleef u opnieuw hangen in vage verklaringen, met name dat uw mentaliteit het probleem is en dat u wilt dat uw vrouw en vrouwelijke familieleden een vrij leven kunnen hebben zoals hier (CGVS, p. 13). Voorts verklaarde u dat u in Afghanistan vrijuit met uw vrouw wilt lopen zoals in België, dat u dezelfde kledij als hier wilt dragen en op dezelfde manier uw baard wilt stileren (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom deze dingen zo belangrijk zijn voor u, verklaarde u dat het slechts voorbeelden waren om aan te tonen dat de waarden van een mens niet gerespecteerd worden in Afghanistan en dat een mens alle rechten zou moeten hebben om deze dingen te doen (CGVS, p. 13). Het CGVS merkt hieromtrent op dat het feit dat u in Afghanistan niet dezelfde vrijheden kan genieten die u hier wel heeft gekend, niet volstaat om in uwer hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. In dit verband wijst het CGVS er nog op dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij uw terugkeer en aanpassing aan de geldende normen en waarden. Het dragen van bepaalde kledij, het hebben van een bepaalde haarstijl en vrijuit rondlopen met een vrouw kunnen niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Het CGVS besluit dan ook dat uw verklaringen geenszins volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Met betrekking tot de opmerking van uw advocaat dat u niet verwesterd bent maar in Afghanistan kan worden aanzien als iemand die verwesterd is (CGVS, p. 15) herhaalt het CGVS dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in concreto dient te worden aangetoond, en dat u gezien uw bovenvermelde opmerkingen hierover in gebreke blijft.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is.

Over het geheel van documenten dient opgemerkt te worden dat het kopieën zijn, wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert gezien deze makkelijk door middel van knip- en plakwerk bewerkt kunnen worden. Geen van de door u neergelegde documenten heeft bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De documenten van uw vader, met name de kopieën van zijn taskara, visitekaartje, de afdruk van Google over Nangarhar University, een aanbevelingsbrief, diploma, foto's van boeken en vergunning voor een privé-kliniek, hebben louter betrekking op de identiteit en het profiel van uw vader. De kopieën van uw taskara, diploma's en puntenlijsten hebben louter betrekking op uw identiteit en opleiding. De kopie van de verkoopovereenkomst van een stuk grond vormt hoogstens een aanwijzing van uw woonplaats in Jalalabad. Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. U verklaarde overigens zelf dat de documenten die u neerlegde bij uw eerdere verzoeken om internationale bescherming vervalst waren en dat u die bekwaam na betaling van 500 euro (CGVS, p. 8).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviserd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3.c van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van “*de algemene motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 26 oktober 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een kopie van een “*Toelating apotheek*” met voor eensluidend verklaarde vertaling neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Op 3 december 2015 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarbij verklaarde te zijn bedreigd door de taliban omdat zijn woning in Jalalabad vlakbij het hoofdkwartier van het “*National Directorate of Security*” was gelegen, alsook dat zijn vader en zijn broer werden vermoord. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het arrest nr. 180 577 van 11 januari 2017. Op 2 februari 2017, 13 april 2017, 25 september 2017 en 4 januari 2018 diende verzoeker telkens een volgend verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij zich steeds beriep op dezelfde vluchtmotieven als deze die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde, waarna de commissaris-generaal

telkens een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag nam, waartegen verzoeker geen enkele keer beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat deze beslissingen definitief zijn geworden. Op 21 januari 2018 diende verzoeker onderhavig, zesde verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat zijn vluchtmotieven aangehaald tijdens zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming niet met de waarheid overeenstemmen; hij verklaart nu dat hij door de taliban wordt bedreigd naar aanleiding van de arrestatie van drie talibs in zijn apotheek in Mehtarlam, alsook dat hij in Afghanistan niet de kans zal hebben om een normaal leven te leiden zoals in België. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn leugenachtige verklaringen doorheen zijn vijf voorgaande verzoeken om internationale bescherming zijn algehele geloofwaardigheid aantasten; (ii) hij slechts vage en beperkte informatie kan verschaffen over de personen die in zijn apotheek zouden zijn gearresteerd, over de personen die hem zouden zijn komen zoeken en over de brand in zijn apotheek; (iii) zijn verklaringen over zijn vertrek uit Afghanistan en zijn reisweg niet overeenstemmen met zijn aankomst in België op 15 november 2015; (iv) hij geen enkel document voorlegde ter staving van zijn voorgehouden problemen, zijn apotheek en de brand; (v) zijn bewering in Afghanistan geen normaal leven te kunnen leiden zoals in België niet noopt tot internationale bescherming gelet op (a) het feit dat hij deze vrees niet vermeldde tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, (b) het feit dat uit zijn verklaringen geen enkel probleem blijkt omwille van de liberale denkwijze van zijn familie, en (c) het feit dat de door verzoeker aangehaalde problemen wegens zijn mentaliteit niet volstaan om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde te kunnen vaststellen; en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht dat het leugenachtig karakter van verzoekers verklaringen doorheen zijn vijf voorgaande verzoeken om internationale bescherming zijn algehele geloofwaardigheid aantasten:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bij uw vijf eerdere verzoeken om internationale bescherming steeds hetzelfde relaas en profiel voorhield en dat u pas nu, bij uw zesde verzoek om internationale bescherming, toegaf dat uw eerdere verklaringen gelogen waren, wat uw algehele geloofwaardigheid reeds bij voorbaat ernstig aantast. Dat u bij aankomst in België geadviseerd werd niet de waarheid te vertellen over het feit dat u opgeleid en van rijke afkomst bent omdat u geweigerd en teruggestuurd zou worden vergoelikt uw gedrag niet (CGVS, p. 3). U, als hoopopgeleide persoon, zou net in staat moeten geweest zijn dergelijke adviezen naast u neer te leggen. Als u daadwerkelijk gezocht wordt door de taliban omwille van een incident in uw apotheek, zoals u nu verklaart, was er geen enkele reden om een ander asielrelaas te verzinnen, ongeacht uw profiel en socio-economische achtergrond. Dat u bij vijf opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming hardnekkig volhardde in dit verzonnen asielrelaas en profiel tast uw geloofwaardigheid enkel verder aan. Het feit dat u bang was om teruggestuurd te worden vergoelikt dergelijk gedrag niet (CGVS, p. 3). In tegendeel zelfs, door herhaaldelijk te liegen over uw beweerde problemen kreeg u steeds opnieuw negatieve beslissingen en liep u net meer risico om teruggestuurd te worden. Als u daadwerkelijk reële problemen met de taliban had, dan kan verwacht worden dat u veel vroeger tot inkeer kwam en hierover de waarheid zou vertellen, en niet pas na een negatieve beslissing in uw vijfde verzoek om internationale bescherming."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande dat het feit dat hij pas bij zijn zesde verzoek om internationale bescherming toegeeft dat zijn eerdere verklaringen gelogen waren, niets afdoet aan zijn aangetoond profiel. Dat verzoeker doorheen zijn vijf voorgaande verzoeken om internationale bescherming telkens leugenachtige verklaringen en valse stukken gebruikte teneinde zijn beweerde nood aan internationale bescherming aan te tonen, zonder dat hij hiervoor een afdoende verschooning kan aantonen, doet echter niet enkel afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, doch ook aan de ernst en de geloofwaardigheid van de nieuwe vluchtmotieven en verklaringen die hij in het kader van onderhavig, zesde verzoek om internationale bescherming aanvoert.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de beweerde problemen in zijn apotheek dermate vaag en beperkt zijn, dat er geen geloof aan kan worden gehecht, temeer daar hij geen enkel document voorlegt ter staving van deze problemen en/of van de apotheek en de brand en daar zijn verklaringen over zijn vertrek uit Afghanistan en zijn reisweg niet overeenstemmen met zijn aankomst in België op 15 november 2015:

“Met betrekking tot het vermeende incident in uw apotheek dient opgemerkt te worden dat u nauwelijks iets weet over de betrokken personen. Zo weet u niet wie de drie mannen waren die naar uw apotheek kwamen, u hebt geen informatie gevraagd aan de politie toen ze hen kwamen arresteren in uw apotheek, u weet niet hoe of waar de ene man gewond geraakte, en ook later kwam u niets meer te weten over deze drie personen (CGVS, p. 9). Vooral het feit dat u later niets meer te weten kwam over hen is opmerkelijk. U ontvluchtte immers uw land omwille van dit incident, en tot op heden zou men in het dorp in Laghman rondvragen naar u (CGVS, p. 8). Dat u tot op heden, drie jaar na de vermeende gebeurtenis, en dit terwijl u in contact bent met uw familie, niets meer te weten kwam tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Ook over de personen die u kwamen zoeken in de woning van uw oom en in het dorp weet u niets behalve dat ze taliban waren (CGVS, p. 10). Dat u geen andere contacten had met hen verklaart niet waarom u niets meer weet over hen (CGVS, p. 10). U had immers op andere manieren, bijvoorbeeld via uw familie of dorpelingen, te weten kunnen komen wie ze waren. U verklaart echter dat uw familie hen niet kende en over de dorpelingen gaf u enkel de uiterst stereotiepe verklaring dat er mensen waren die overdag gewone burgers zijn en 's nachts taliban (CGVS, p. 10).

Met betrekking tot de brand dient opgemerkt te worden dat u herhaaldelijk gevraagd werd te beschrijven hoe u te weten kwam dat uw apotheek afgebrand was, maar dat uw beschrijvingen weinig doorleefd en summier waren (CGVS, p. 10). U verklaarde dat uw grootvader u vertelde dat uw winkel afgebrand was, maar toen u gevraagd werd wat hij u nog allemaal verteld heeft daarover, zei u slechts: “hij zei: je winkel is volledig afgebrand” (CGVS, p. 10). Dat u zo weinig kan vertellen over het moment waarop u ten volle beseft moet hebben dat u in gevaar was doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Met betrekking tot uw vertrek uit Afghanistan dient opgemerkt te worden dat u verklaarde op 14 juni 2015 vertrokken te zijn uit Jalalabad, twee dagen na het incident in uw apotheek op 12 juli 2015 (CGVS, p. 3, 11). Uw reis van Afghanistan naar België duurde twee tot drie maanden, zo zei u (CGVS, p. 14). U kwam echter pas in november 2015 aan in België, dus u kan onmogelijk in juli vertrokken zijn als u twee tot drie maanden onderweg was (CGVS, p. 14). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

U legde voorts geen enkel document neer met betrekking tot de door u beweerde problemen en hebt zelfs geen documenten die het bestaan van uw apotheek in Laghman bevestigen. U verklaarde dat de documenten van de apotheek verloren gingen in de brand en dat uw vader geen kopieën van deze documenten had (CGVS, p. 5). Het CGVS acht het echter weinig aannemelijk dat u, die de apotheek uitbaatte, of uw vader, die de eigenaar was van de apotheek, geen enkel document of een kopie ervan had liggen op een andere plaats dan de apotheek, zoals thuis of in de kliniek van uw vader. Gevraagd of uw familie geprobeerd heeft om duplicaten van de documenten te verkrijgen van het Departement van Gezondheid of andere overheidsdiensten, antwoordde u dat u dit nooit besproken heeft met hen, dat het heel moeilijk is en de procedure zeer lang (CGVS, p. 5). Het CGVS stelt zich daarbij de vraag hoe u weet dat het een heel moeilijke en lange procedure is als u niet eens de moeite deed om aan uw familie te vragen dergelijke stappen te ondernemen. De brand zelf kon u evenmin staven. Nochtans verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zou proberen via de politie of brandweer een bewijs ervan te bemachtigen (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 15). Dat de procedure lang is en je mensen moet omkopen of lang moet wachten om iets te verkrijgen vergoelijkt het ontbreken van deze documenten niet (CGVS, p. 7). U deed uw zesde verzoek om internationale bescherming reeds op 21 februari 2018 en u had uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 9 juli 2018, wat u ruimschoots de tijd gaf om de nodige documenten te verzamelen. U sprak erover met uw vader, maar u hebt echter geen idee of uw vader een verzoekschrift deed aan de gouverneur om dergelijke bewijzen te bekomen (CGVS, p. 7). Tenslotte merkt het CGVS op dat u geen foto's van uw afgebrande apotheek hebt en dat u zelfs niet aan uw familie gevraagd hebt of ze foto's of andere bewijzen van de brand hebben (CGVS, p. 11). Dat uw ouders en broer niet zo vaak naar Laghman gingen verklaart dit niet afdoende. Eén bezoek volstaat immers om foto's te nemen, bovendien woonden uw oom en grootvader op drie minuten wandelen van uw apotheek (CGVS, p. 9) en hadden zij dus makkelijk dergelijke foto's kunnen nemen. Het CGVS merkt op dat u zich wel degelijk bewust bent van het belang van documenten, zo verklaarde u dat u een kopie van een verkoopovereenkomst neerlegt om te bewijzen waar u woont, om de waarheid te bewijzen en omdat u bang bent dat het CGVS u niet zou geloven (CGVS, p. 7).

Dat u wel de moeite deed om kopieën van documenten betreffende uw studies, woonplaats, het werk en de opleiding van uw vader neer te leggen, maar nauwelijks blijk geeft van inspanning om documenten met betrekking tot uw beweerdde problemen en het bestaan van uw apotheek neer te leggen doet dan ook ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u beweerdde problemen met de taliban."

Dienaangaande stelt verzoeker onder meer als volgt in zijn verzoekschrift: *"Met betrekking tot de apotheek die verzoeker beweerdelijk zou hebben uitgebaat stelt de verwerende partij dat verzoeker geen enkel document heeft ingediend die het bestaan van zijn apotheek in Laghman kan bevestigen. Verzoeker leest geen ernstige tegenstrijdigheden met betrekking tot verzoekers verklaringen over deze apotheek. In die zin lijkt het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de motiveringsplicht geschonden. Het feit dat verzoeker geen documenten kan neerleggen met betrekking tot diens apotheek is geen reden om te twijfelen aan het bestaan van de apotheek. Gelet op en in het licht van verzoekers verklaringen over deze apotheek is het dan ook voor verzoeker onduidelijk waarom zijn verklaringen niet voldoende zijn."*

Hoewel documenten in het vluchtelingencontentieux inderdaad voornamelijk een ondersteunende werking hebben, met name ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, dient er tevens op gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de verzoeker om internationale bescherming het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de verzoeker om internationale bescherming deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. Verder blijkt uit de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Waar verzoeker meent dat er geen ernstige tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met betrekking tot de apotheek worden vastgesteld, dient erop gewezen dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. In de hiervoor geciteerde motieven wordt op uitgebreide wijze ingegaan op het vage en beperkte karakter van verzoekers verklaringen over de incidenten met betrekking tot zijn apotheek. Bovendien wordt in deze motieven terecht aangevoerd waarom *in casu* des te meer kan worden verwacht dat verzoeker documenten ter staving van zijn voorgehouden problemen zou voorleggen: *"Het CGVS merkt op dat u zich wel degelijk bewust bent van het belang van documenten, zo verklaarde u dat u een kopie van een verkoopovereenkomst neerlegt om te bewijzen waar u woont, om de waarheid te bewijzen en omdat u bang bent dat het CGVS u niet zou geloven (CGVS, p. 7). Dat u wel de moeite deed om kopieën van documenten betreffende uw studies, woonplaats, het werk en de opleiding van uw vader neer te leggen, maar nauwelijks blijk geeft van inspanning om documenten met betrekking tot uw beweerdde problemen en het bestaan van uw apotheek neer te leggen doet dan ook ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."* Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde kopie van een *"Toelating apotheek"* (rechtsplegingsdossier, stuk 11), dient vastgesteld dat dit slechts een aan verzoeker gerichte toelating betreft om in het centrum van de provincie Laghman een apotheek te openen. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat een dergelijke toelating een meer precieze plaatsbepaling zou bevatten dan enkel *"het centrum van de provincie Laghman"*. Dit klemmt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. *In casu* betreft het bovendien een kopie, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeert. Dit stuk kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen als een overtuigend bewijs van het bestaan van verzoekers apotheek, laat staan van de beweerdde brand of de overige door verzoeker aangehaalde problemen.

Waar verzoeker citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en uit zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (verzoekschrift, p. 6), dient erop gewezen dat het louter herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstige poging teneinde de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te trachten te weerleggen. Verder dient vastgesteld dat verzoeker slechts verwijst naar rapporten van algemene aard die geen betrekking hebben op zijn persoon (verzoekschrift, p. 8-9 en 9-12). Verzoeker dient zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken; een verwijzing naar dergelijke algemene rapporten kan hiertoe niet volstaan.

Hoewel *in casu prima facie* niet wordt getwijfeld aan verzoekers voorgehouden profiel van hoogopgeleide en de werkzaamheden van zijn vader als professor en gezondheidszorgverlener, blijkt uit de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij en/of zijn vader problemen zouden kennen omwille van dit profiel of deze werkzaamheden. Uit de door verzoeker geciteerde rapporten blijkt nergens dat het loutere feit hoogopgeleid te zijn en/of een professor of gezondheidszorgverlener te zijn op zich volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te kennen, zodat een *in concreto*-beoordeling van de individuele omstandigheden van de zaak noodzakelijk is en blijft. Zoals gesteld, slaagt verzoeker er niet in de door hem voorgehouden problemen *in concreto* aannemelijk te maken.

Wat betreft vervolgens de door verzoeker voorgehouden mentaliteitswijziging wegens zijn verblijf in Europa, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Met betrekking tot uw vrees niet aanvaard te worden door de maatschappij omwille van uw veranderde mentaliteit en niet de kans te hebben om in Afghanistan een normaal leven te leiden zoals in België (CGVS, p. 12-13) dient vooreerst opgemerkt te worden dat u deze vrees bij geen van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming heeft geuit, noch bij uw onderhoud bij de DVZ in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming. Gevraagd waarom u dit niet vertelde bij de DVZ, zei u dat het door tijdstekort te was (CGVS, p. 15, 16). Deze verklaring kan echter niet aanvaard worden. U zei immers dat u alle vragen bij de DVZ beantwoordde (CGVS, p. 16), en uit de "Verklaring volgend verzoek" blijkt dat u expliciet de vraag werd gesteld of u nog elementen wenste aan te brengen met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming, waarop u ontkennend antwoordde (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 19). Bovendien verklaarde u bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en dat u er kort alle nieuwe elementen had vermeld (CGVS, p. 2). Er dient opgemerkt dat de op u rustende medewerkingsplicht vereist dat u alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. U dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat u naliet deze vrees te vermelden bij de DVZ en zelfs bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS doet twijfels rijzen aangaande de ernst van de door u beweerde vrees.

Voorts toonde u op geen enkele manier in concreto aan dat uw verblijf in Europa sinds november 2015 van u een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. U was ongeveer twintig jaar oud toen u Afghanistan verliet, u woonde nagenoeg uw hele leven in Afghanistan, verblijft sedert enkele jaren in Europa en toonde niet aan dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst niet zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende gewoonten, normen en levenswijze, laat staan dat u aantoonde dat of onder welke omstandigheden u ingevolge hiervan zou worden geconfronteerd met vervolging of ernstige schade. U gaf slechts bijzonder vage verklaringen, zoals dat men hier alles kan doen wat men wil en dat in Afghanistan mensen tussenkomen in het persoonlijke leven (CGVS, p. 12). Gevraagd wie er dan tussenkwam in uw persoonlijke leven in Afghanistan, zei u vaagweg "iedereen" (CGVS, p. 12). Hoewel u aanvankelijk aanhaalde dat u zelf geen levenspartner kan kiezen, verklaarde u later dat u denkt dat het geen probleem zal zijn als u aan uw familie vertelt dat u zelf een partner wilt kiezen en dat ze begrip zullen hebben hiervoor (CGVS, p. 12, 14). Dat u van mening bent dat vrouwen en mannen moeten kunnen studeren zonder tussenkomst (CGVS, p. 12) kan bezwaarlijk als bewijs van uw veranderde mentaliteit gelden. U behoorde immers reeds voor uw vertrek duidelijk tot een hoogopgeleide en eerder liberale familie, zo studeerde u zelf aan de universiteit en doen zowel uw zus als uw broer hogere studies, u gaf ook aan dat uw familie graag heeft dat uw zus studeert en een vrij leven heeft (CGVS, p. 7, 13). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u of uw familie ooit problemen gehad hebben omwille van deze denkwijze. U hebt immers geen problemen gehad in Afghanistan naast het vermeende probleem in de apotheek en uw familie heeft geen problemen gehad, zo zei u (CGVS, p. 8). Gevraagd wat u doet denken dat de maatschappij u als doelwit zou hebben in geval van terugkeer naar Afghanistan, bleef u opnieuw hangen in vage verklaringen, met name dat uw mentaliteit het probleem is en dat u wilt dat uw vrouw en vrouwelijke familieleden een vrij leven kunnen hebben zoals hier (CGVS, p. 13). Voorts verklaarde u dat u in Afghanistan vrijuit met uw vrouw wilt lopen zoals in België, dat u dezelfde kledij als hier wilt dragen en op dezelfde manier uw baard wilt stileren (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom deze dingen zo belangrijk zijn voor u, verklaarde u dat het slechts voorbeelden waren om aan te tonen dat de waarden van een mens niet gerespecteerd worden in Afghanistan en dat een mens alle rechten zou moeten hebben om deze dingen te doen (CGVS, p. 13). Het CGVS merkt hieromtrent op dat het feit dat u in Afghanistan niet dezelfde vrijheden kan genieten die u hier wel heeft gekend, niet volstaat om in uwer hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden.

Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. In dit verband wijst het CGVS er nog op dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij uw terugkeer en aanpassing aan de geldende normen en waarden. Het dragen van bepaalde kledij, het hebben van een bepaalde haarstijl en vrijuit rondlopen met een vrouw kunnen niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Het CGVS besluit dan ook dat uw verklaringen geenszins volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Met betrekking tot de opmerking van uw advocaat dat u niet verwesterd bent maar in Afghanistan kan worden aanzien als iemand die verwesterd is (CGVS, p. 15) herhaalt het CGVS dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in concreto dient te worden aangetoond, en dat u gezien uw bovenvermelde opmerkingen hierover in gebreke blijft."

Wat betreft zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *"De verwerende partij weet dat de procedure bij de DVZ een andere finaliteit heeft en geenszins kan worden vergeleken met de procedure bij het CGVS."* Hiermee gaat verzoeker voorbij aan de overige pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers interview op de Dienst Vreemdelingenzaken: *"Gevraagd waarom u dit niet vertelde bij de DVZ, zei u dat het door tijdstekort te was (CGVS, p. 15, 16). Deze verklaring kan echter niet aanvaard worden. U zei immers dat u alle vragen bij de DVZ beantwoordde (CGVS, p. 16), en uit de "Verklaring volgend verzoek" blijkt dat u expliciet de vraag werd gesteld of u nog elementen wenste aan te brengen met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming, waarop u ontkennend antwoordde (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 19). Bovendien verklaarde u bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en dat u er kort alle nieuwe elementen had vermeld (CGVS, p. 2)." Er dient vastgesteld dat verzoeker vervolgens in zijn verzoekschrift opnieuw niet verder komt dan het citeren uit rapporten van algemene aard die geen betrekking hebben op zijn persoon (verzoekschrift, p. 13-15); hoger werd er reeds op gewezen dat het citeren uit dergelijke algemene rapporten niet volstaat teneinde een vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken. Waar verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift: *"Uit alle verklaringen van verzoeker omtrent dit onderdeel blijkt toch dat hij zich niet meer kan vinden in heel veel elementen van de Afgaanse gewoonte/cultuur/denkwijze."*, dient nogmaals herhaald dat het enkel volharden in reeds afgelegde verklaringen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer tegen de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing. Waar verzoeker vervolgens stelt als volgt in zijn verzoekschrift: *"De verwerende partij had dan ook een ernstig onderzoek moeten verrichten, minstens diende de motivering volledig zijn"*, laat hij na aan te tonen dat het onderzoek van de commissaris-generaal niet ernstig zou geweest zijn en wat er volgens hem in de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing nog zou ontbreken.*

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing voorts terecht als volgt:

"De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Over het geheel van documenten dient opgemerkt te worden dat het kopieën zijn, wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert gezien deze makkelijk door middel van knip- en plakwerk bewerkt kunnen worden. Geen van de door u neergelegde documenten heeft bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De documenten van uw vader, met name de kopieën van zijn taskara, visitekaartje, de afdruk van Google over Nangarhar University, een aanbevelingsbrief, diploma, foto's van boeken en vergunning voor een privé-kliniek, hebben louter betrekking op de identiteit en het profiel van uw vader. De kopieën van uw taskara, diploma's en puntenlijsten hebben louter betrekking op uw identiteit en opleiding. De kopie van de verkoopovereenkomst van een stuk grond vormt hoogstens een aanwijzing van uw woonplaats in Jalalabad. Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief."

U verklaarde overigens zelf dat de documenten die u neerlegde bij uw eerdere verzoeken om internationale bescherming vervalst waren en dat u die bekam na betaling van 500 euro (CGVS, p. 8)."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel inhoudelijk verweer.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing eveneens terecht wordt gesteld als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder

bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse heden nog steeds correct en actueel is. In zijn verzoekschrift citeert verzoeker uit een aantal rapporten (p. 17-20), die evenwel in dezelfde liggen als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 9) en aldus niet van aard zijn op de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse van de stad Jalalabad een ander licht te werpen. Het citaat van het Franse arrest in onderhavig verzoekschrift (p. 20-21) heeft *in casu* geen enkele relevantie, daar dit arrest betrekking heeft op de stad Kabul, terwijl verzoeker afkomstig is uit de stad Jalalabad. Aldus wordt de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER